


дитячий християнський журнал

Стежинка

ISSN 2194-3796

2023-6



**ПОГНАВСЯ ЗА
БАГАТСТВОМ,
А ЩО ОТРИМАВ?**
Біблія розповідає
Стор. 8

**КАЛЕНДАР
АДВЕНТА**
Стор. 16-17

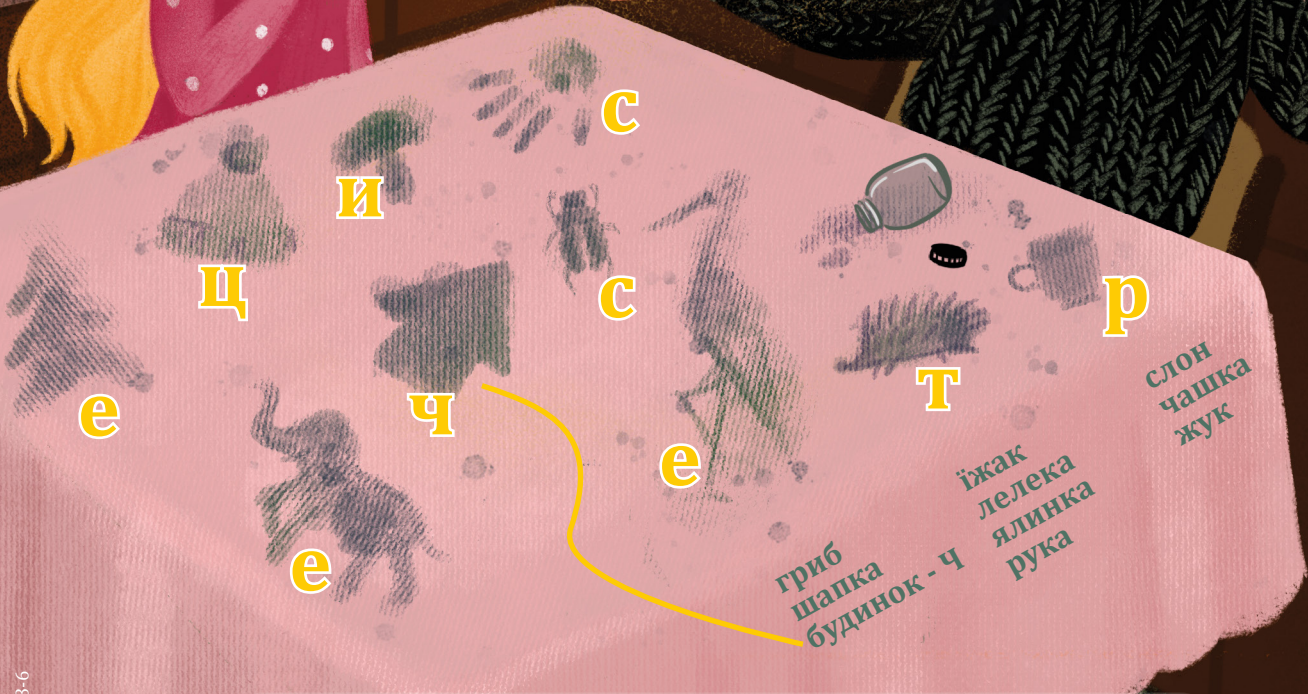
**БІБЛІЙНИЙ
ЛЕТТЕРІНГ**
Зроби сам
різдвяну листівку
Стор. 26

ЛЯПКИ

Табеа Классен

Ой, що ж ти наробив! Увесь стіл у ляпках! А мама постійно нагадує, щоб ми не бруднили столу!

Та не страшно, ляпки можна витерти. Але поглянь, на що вони схожі!



На які фігури схожі зроблені Петриком чорнильні плями? З'єднай слова з ляпками. Користуючись алфавітним порядком для слів, випиши відповідні літери, які зазначено під фігурами. Так ти дізнаєшся тему цієї «СТЕЖИНКИ».

ч _ _ _ _ _

БЕЗ ГРІХА

Табеа Классен ставить запитання нашим читачам

Що означає «чисте серце»?

Рафаель: Чисте серце – це коли людина привітна до інших і не каже їм нічого поганого.

Марія: До речі, бувають і нечисті серця. Але Ісус може зробити серце чистим.

Естель: Ісус має чисте серце, без гріха. Якщо ти живеш з Богом, не обманюєш, не крадеш, не завдаєш болю іншим, то маєш чисте серце.



Що може зробити серце людини брудним?

Естель: Гріх. Життя без Бога.

Рафаель: Якщо говорити комусь погані, злі слова.

Марія: Гріх – це коли людина робить речі, про які Біблія говорить, що їх не можна робити.



Ісус був святий. Як ти це розумієш?

Марія: Ісус був не таким, як усі. Він не мав жодного гріха.

Естель: Він стояв вище за нас, людей. Він мав владу від Свого Отця.

Рафаель: Це означає, що Ісус допомагав хворим. Адже святі зіцлюють, і Ісус зіцлював. Якщо зіцлюєш людину, то робиш так, щоб їй було добре.



Як можна зробити серце чистим?

Марія: Потрібно попросити в Бога прощення за свої гріхи.

Рафаель: Людина може отримати чисте серце, якщо буде доброю і віритиме в Бога.

Естель: Якщо жити з Богом і з Божою волею. Тоді можна прийти до Бога і попросити в Нього прощення. І Він простить і скаже: «Намагайся цього більше не робити!» І зробить твоє серце чистим. Кожна людина є унікальною. Може, ти щось умієш, чого інші не вміють. І робиш це без гріха!

Штефан і Сусанна Вайлер

ЛОВИ ЛИСИЦЬ!

*Половіть нам лисиць та маленьких лисенят,
які нищать виноградники...*
Пісня пісень, 2:15

Який милий вони мають вигляд – ці маленькі лисенята! Вони належать до сімейства собак. Перші тижні після народження вони харчуються молоком матері. Ти коли-небудь спостерігав, як цуценята грають одне з одним? Так само грають і лисенята, тільки ще жвавніше.

Лисиці – кмітливі тварини. Вони знають, що виноград дуже смачний. Однак, на жаль, вони не тільки їдять виноград, а й граються у винограднику, зривають листя, гребуть ями та риють нори, руйнуючи тим самим коріння рослин.

Як наслідок, щонайгірше, не буде врожаю. Для виноградаря, тобто власника виноградника, це все одно, ніби твій тато втратив роботу і не отримує зарплатню.

Біблія містить багато історій про виноградники. Пророки порівнювали ізраїльський народ з виноградником чи виноградною лозою. Ісус Христос називає Себе в Євангелії від Івана виноградною лозою. А людей, які люблять Його, Ісус порівнює з галузками винограду.



*Половіть нам лисиць та маленьких лисенят,
які нищать виноградники...*
Пісня пісень, 2:15

То як цей вірш стосується нас? Біблія часто використовує образні вирази. Ти, мабуть, уже подумав, що під «лисицями» мається на увазі дещо інше. Але що? Наведу тобі як приклад одну історію.

– Флоріане, ти готовий? – запитала мама з коридору.

– Звісно, мамо. Уроки давно зробив, кімнату прибрал, зуби почистив, – долинуло з дитячої кімнати.



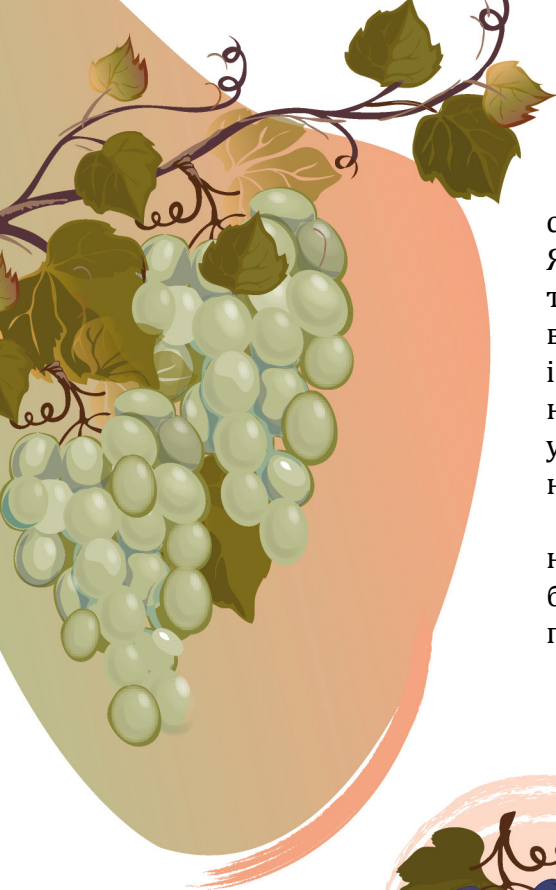
Чудово! Тільки насправді домашні завдання виконані не зовсім до кінця, але Флоріан може доробити їх уранці в автобусі. Це ж майже одне й те саме. Зуби Флоріан збирався почистити, але йому щось завадило, а так він, звісно ж, почистив би їх. Та й під прибиранням мама розуміє дещо інше, ніж син. Ну а тепер відповідай по совісті: Флоріан сказав правду чи збрехав? Адже до нього підкралися вже аж три «лисенята»! До таких маленьких побрехеньок звикаєш дуже швидко. Згодом «лисенята» виростають. Зробити уроки в автобусі Флоріан не встиг, ну то й що: він спіше їх на перерві. Головне, щоб ніхто не помітив. Але хлопчик, у якого останнім часом часто списував, раптом зажадав за це 50 гривень. А Флоріан таких грошей не має. Де взяти? Тато, приходячи з роботи додому, кладе свій гаманець завжди на одне й те саме місце. Якось він сказав, що гроші, які він заробляє, – для всієї родини. Виходить, можна взяти собі 50 гривень.

– Я принесу тобі завтра 50 гривень, – пообіцяв він однокласнику.



Ой-ой-ой! Який заплутаний клубок виходить! Як же його розплутати? «Лисенят» треба ловити, доки вони маленькі. Що більшими вони стають, то важче з ними впоратися. Як можна впіймати «лисенят»? Потрібно зізнатися, що сказав неправду. Якщо Флоріан хоче мати мир у серці, то йому треба спочатку зізнатися перед Ісусом, що він обдурив маму. Потім, звичайно, сказати про це і мамі. Тільки ось тим часом «лисенята» вже підросли. У Флоріана виникло ще більше проблем, і він почав списувати домашні завдання.





Отже, хлопчиків треба піти до вчителя й зізнатися: «Це не я зробив домашні завдання. Я їх списав». Якщо Флоріан хоче бути справжнім християнином, то дуже важливо підійти до однокласника, у якого він списував, і сказати, що списування – це обман і що він, Флоріан, чинив погано. А якщо, окрім брехні та списування, була ще й крадіжка – адже Флоріан украв гроші з гаманця тата – то доведеться, звичайно, розповісти про це і татові й відшкодувати збитки.

Тож найкраще зовсім не пускати лисиць у свій виноградник! А якщо якесь лисеня все-таки туди пробралося, то зловімо його, поки воно ще маленьке. Запам'ятаймо це, повторюючи наш вірш:

*Половіть нам лисиць та маленьких лисенят,
які нищать виноградники...*

Пісня пісень, 2:15



Виріж вірш і приклей його на свій молитовний кубик зі «СТЕЖИНКИ» 2023-1. Тепер він повністю готовий! Використовуй його для своєї щоденної молитви.

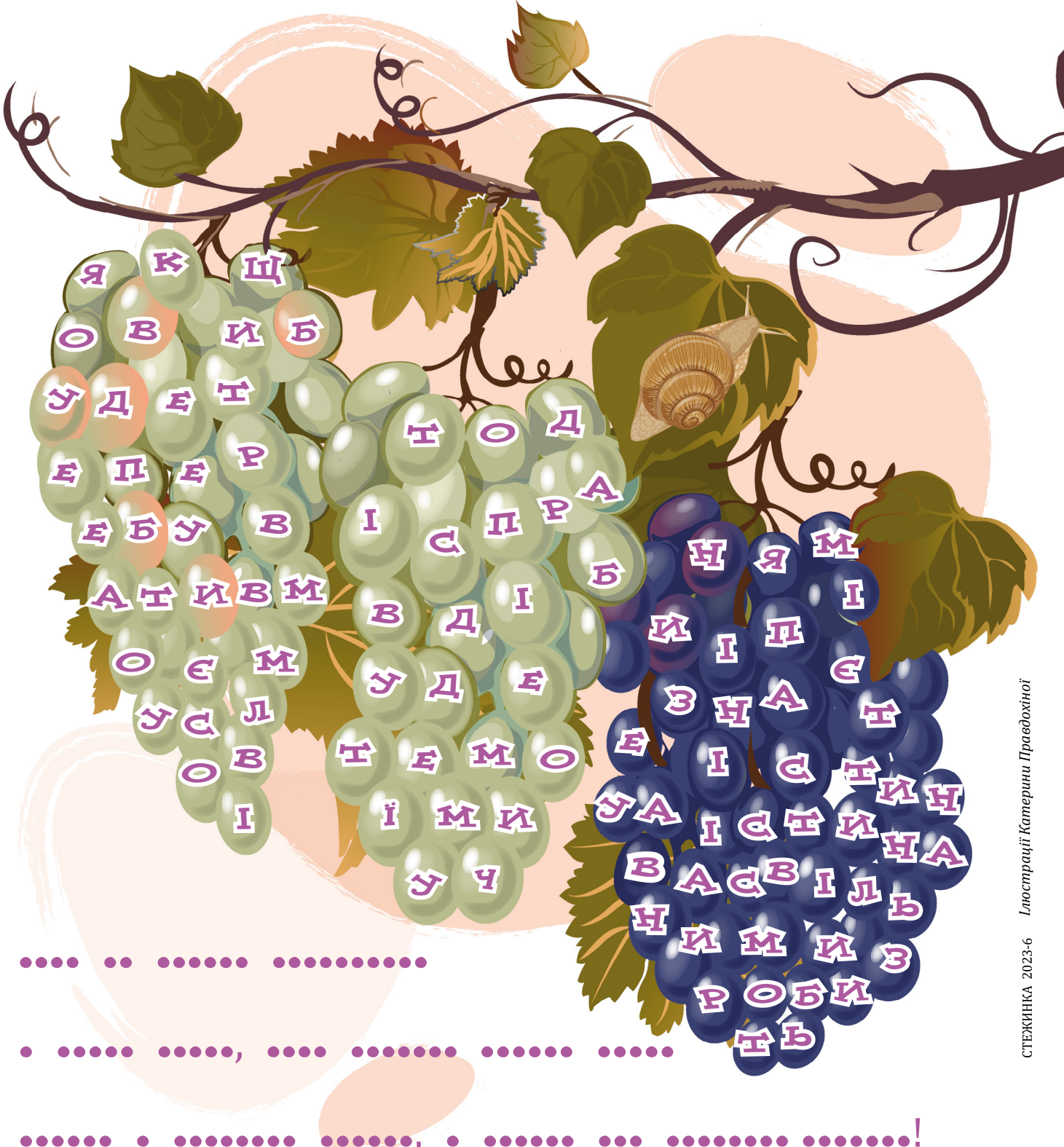
**Половіть нам лисиць
та маленьких
лисенят, які нищать
виноградники...**

Пісня пісень, 2:15

*З книжки «Bibelse für Kinder erklärt», © CLV.
Текст опубліковано у скороченому й обробленому вигляді
з люб'язного дозволу авторів і видавництва*

ЗБЕРИ ВИНОГРАДИНКИ

Тепер ти знаєш, що це за «лисенята, які нищать виноградники»? Ісус проти брехні та обману, Він любить правду, істину. Збери слова, які розкидані по виноградинках, і прочитай, що про це говорить Ісус нам, Своім друзям.

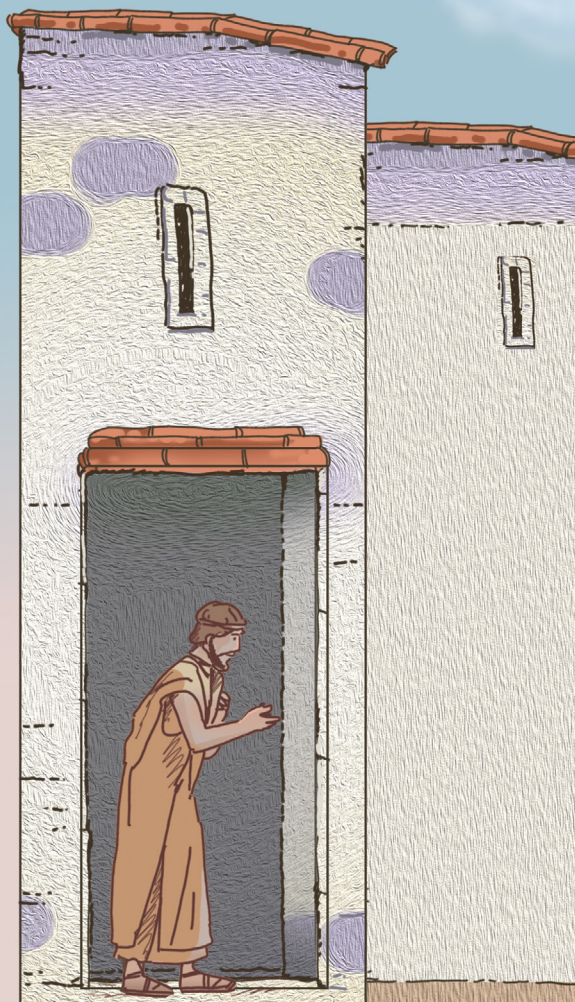


ГЕХАЗІЙ, СЛУГА ЄЛІСЕЯ

Було це за давніх часів. Царем в Ізраїлі тоді був Єгорам, син Ахава, а пророком – учень пророка Іллі Єлісея. Сирійці, північні сусіди Ізраїлю, часто нападали на прикордонні міста й селища та грабували їх. Головним військовим у сирійського царя був чоловік, на ім'я Нааман. Воїн він був сильний, мужній і досвідчений, але... хворів на проказу.

Під час одного з набігів сирійці взяли в полон ізраїльську дівчинку. Вона стала служницею у дружини Наамана. Коли дівчинка дізналася, що Нааман хворіє на таку страшну й невиліковну хворобу, вона порадила своїй пані звернутися по допомогу до пророка в Ізраїлі. Послухався Нааман поради служниці й вирушив до Ізраїлю, взявши із собою безліч срібла, золота й дорогоцінного одягу в подарунок за зцілення.

І ось стоїть сирійський воїн Нааман зі своїми слугами перед домом пророка Єлісея й чекає, що той вийде та зцілить його. А пророк через слугу велів Нааманові: «Занурся сім разів у Йордан, і будеш здоровий». Спочатку Нааман розсердився, а потім послухався наказу Єлісея, сім разів занурився у води Йордану й... одужав!





Повернувся він з подарунками до пророка, але той категорично від них відмовився. Нааман дуже здивувався й вирішив відтоді поклонятися лише Богові, Який зцілив його та Якому служив пророк Єлисей.

Сирійці вирушили у зворотний шлях. А тим часом Гехазій, слуга Єлисея, який чув, що пан його відмовився від багатих дарів сирійців, ніяк не міг заспокоїтися. Надто вже він хотів отримати щось із цього багатства. Мучився, мучився, а потім погнався за Нааманом і його слугами. Наздогнавши їх, він сказав, що пророк Єлисей передумав, що він хотів би допомогти бідним пророкам і... Загалом, випросив Гехазій талант срібла (це понад тридцять кілограмів!) і два комплекти коштовного одягу.

Повернувшись додому, Гехазій сховав отриманий обманом скарб і пішов до Єлисея. Пророк зустрів свого слугу запитанням:

– Де ти був?

– Нікуди я не ходив... – відповів той.

– Мій дух був з тобою, коли той чоловік зійшов з колісниці й віддав тобі срібло...

Зблід від страху Гехазій! А Єлисей продовжував:

– Ти думав про те, що купиш собі виноградник, набудеш рабів і рабинь... Проте знай, що серце твоє неправе перед Богом. Проказа, що була на Наамані, буде тепер на тобі!

І вийшов шахрай Гехазій з дому пророка Божого Єлисея, покритий проказою.

Цю історію ти можеш прочитати у Другій книзі царів, у п'ятому розділі.

Як ти вважаєш?

1. Як звали сирійського воїна, який хворів на проказу?
2. Що він мав зробити, аби зцілитися?
3. Що поганого зробив Гехазій і через це захворів на проказу?

БЕРЕЖИ СВОЄ СЕРЦЕ

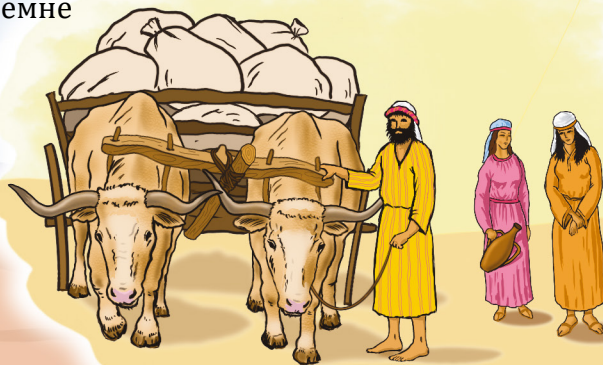
Вальдемар Цорн

Був в Ізраїлі цар, про якого Біблія говорить, що не було на землі людини мудрішої за нього. Звали його Соломон. Біблія містить книги, які він написав. Одна з них, яка називається «Притчі Соломона», має такий вислів: «Понад усе, що лише зберігаєш, бережи своє серце, тому що з нього б'ють джерела життя» (Притч. 4:23).

Що це означає? Найважливіше для тебе – бути обережним у своїх думках, від них залежить твоє життя. Щоб ми розуміли, що Бог говорить нам у Своєму Слові, Він наводить приклади. Багато з них ми знаходимо в історіях, записаних на сторінках Біблії. Наприклад, історія про зцілення Наамана. Ти її вже прочитав? Якщо ні, то прочитай зараз. Вона в цьому журналі, на сторінках 8 і 9.

То чому Гехазій вкрився проказою? Чоловік спочатку дуже засмутився, що Єлисей не прийняв багатих подарунків від зціленого сирійця. Тож він вирішив обдурити Наамана й отримати купу грошей. Потім розмірився про те, як сам стане паном, набуде собі господарство, купить рабів і рабинь... Усе це він мав у серці до того, як кинувся навздогін за сирійцями. І жадібність, і гордість, і брехня – усе це чоловік допустив у своє серце. Звідси й наслідки: яким він був усередині, таким став і зовні – увесь у проказі.

Тому й попереджає Бог, щоб ми спостерігали за тим, про що думаємо, говоримо, про що мріємо. Від цього залежить усе наше життя: не лише це земне життя, а й вічне.



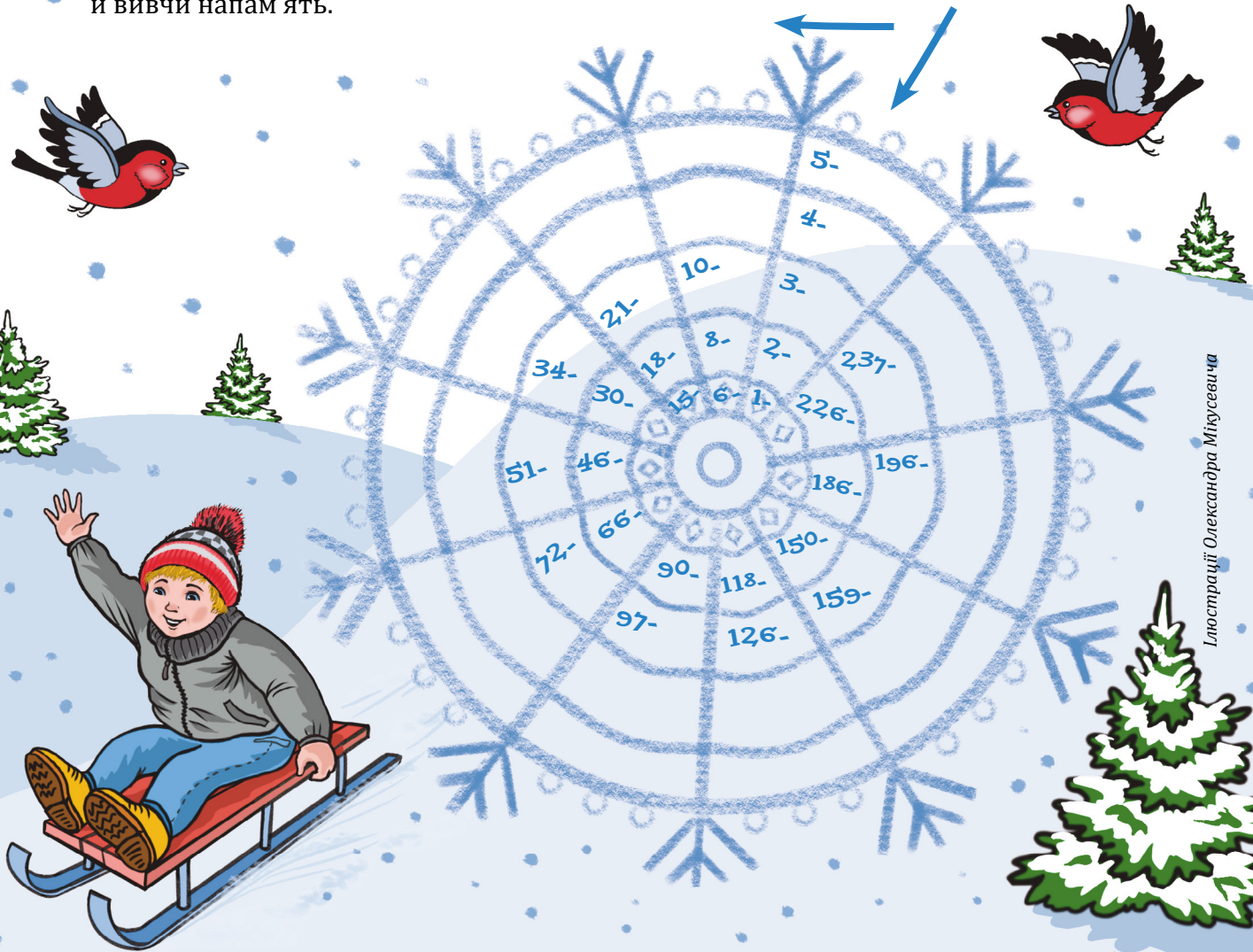
Біблія говорить: якщо ми розмірковуємо про вічне, святе, то матимемо життя вічне, а якщо наші думки лише про гріховне, то наслідки будуть жалючими – ми у вічності будемо відокремлені від Бога.

Тому «понад усе, що лише зберігаєш, бережи своє серце, тому що з нього б'ють джерела життя».

СНІЖИНКА

Юлія Ільчук

Подивись уважно на сніжинку, поміркуй і запиши цифри, яких бракує. Дотримуйся правила, за яким складена сніжинка. Поряд із цифрами запиши відповідні літери, потім, просуваючись по спіралі проти годинникової стрілки, прочитай вірш, який тут зашифрований. Запиши його й вивчи напам'ять.



Ілюстрації Олександра Мікусевича

226-С	5-П	18-Д	177-В	24-Р	4-С	248-Ч	150-Я	34-Я	168-О
159-І	216-О	259-Є	3-А	6-І	134-П	30-О	72-С	237-У	196-В
46-М	118-Р	1-Л	206-В	66-У	186-Ж	14-Р	27-Я	142-С	42-Ж
97-В	10-Ч	61-Я	51-І	111-Я	8-А	104-О	2-Ж	12-Е	90-Д
38-Ц	78-Д	126-О	15-В	21-Ч	56-Е	84-Л			

СТЕЖИНКА 2023-6

РІЗДВЯНІ МРІЇ

Катя Хабіхт

– Я мрію отримати на Різдво годинник з рожевими стразами й нові роликові ковзани, – поділилася Франциска останнього дня занять перед різдвяними канікулами. Потім, подивившись на Ніну, що стояла поряд з нею на шкільному подвір'ї, вона запитала:

– А ти про що мрієш?

Ніна відповіла з блискучими очима:

– Мені подарують комп'ютер. Мій власний! Ну і, звісно, комп'ютерні ігри. Це буде чудово!

Інші дівчатка також поділилися своїми різдвяними мріями. Сусанна сподівалася отримати в подарунок цифровий фотоапарат, а Мішель захотіла новий рюкзак.

– Як добре, що є свято Різдва. Цього дня буває багато подарунків, – мовила Ніна.

Інші дівчатка з нею погодилися.

І лише Брітта, стоячи поряд, не зронила жодного слова. Її тато вже пів року шукав роботу, і все марно. Тому всій родині доводилося заощаджувати, і різдвяні подарунки цього року мали бути дуже скромними. Але батьки Брітти вірили, що Бог не припускається помилок і не залишить їх.

Узагалі-то Брітта все це розуміла. Вона знала, що найважливіше на Різдво – не подарунки, а народження Господа Ісуса Христа. Але після всіх цих розмов однокласниць її брали завидки, що ті отримають багато чудових подарунків.

А тут іще Ніна візьми та спитай:

– Брітто, а що тобі подарують на Різдво?

Брітта зніяковіла й не наважилася сказати правду.

– Ах, ем, я... – відповіла вона, затинаючись. – Я ще не знаю, що мені подарують. Напевно, щось дуже хороше. Гадаю, що це буде сюрприз.

– Як дивно. Я вважаю, що краще, коли тобі дарують те, чого ти бажаєш, – зауважила Ніна.

«Зарозумілі дурепи!» – подумки обурилася Брітта й попрямувала до класу. У голові промайнула думка: «А чи не збрехала я?» Але думати про це їй зараз не хотілося.





На уроці мистецтва дітям роздали маленькі скляні вази. Завдання було таке: обклеїти вази кольоровими камінцями та прикрасити ялиновими гілочками й зірочками. Брітта дуже старалася: вона збиралася подарувати вазу на Різдво мамі й татові.

– А можна я робитиму щось інше? – невдоволено запитала Ніна, але вчителька лише кинула на неї суворий погляд. Брітта похитала головою. Ця Ніна справді огидно поводиться!

Сьогодні вчителька відпустила дітей додому раніше, ніж звичайно. Весело гомонячи, діти поклали свої речі в рюкзаки й вирушили додому. Брітті з Ніною було по дорозі, і вони пішли разом.

– Ура! Незабаром Різдво! – раділа Ніна. – І я нарешті матиму власний комп'ютер! Як чудово! Я зможу всі канікули грати в нові комп'ютерні ігри. Але мама, напевно, вигадала для мене ще щось. Ніколи ще не було так, щоб я отримала лише один подарунок.

У серці Брітті знову заворушилася заздрість. Несподівано вона сказала:

– А я вже давно маю комп'ютер, і мені можна грати на ньому, коли захочу.

Ніна зупинилася, як вмурована.

– Що-о-о? Маєш власний комп'ютер? Відколи? Чи можна зайти до тебе подивитися?

Брітту аж жаром узяло. Знову вона обдурила Ніну! Що ж тепер робити?

– Сьогодні не вийде, – продовжувала вона вигадувати. – Ми з мамою збираємося поїхати у крамницю за покупками.

Ніна хотіла щось відповісти, але тут вони, на щастя, підійшли до будинку, де мешкала родина Брітті.

– Ну гаразд, бувай! – швидко сказала Брітта і зникла за дверима будинку.

Мама міцно обійняла дочку.

– Нарешті канікули. Якщо хочеш, можемо одразу почати пекти печиво на Різдво.

– Подивимося, – коротко відповіла Брітта і втекла у свою кімнату. Жбурнувши рюкзак у куток, вона кинулася на ліжко. Ще тільки вранці вона так раділа, що пектиме з мамою печиво. А тепер їй раптом зовсім нічого не хотілося. Чого б це?



Її погляд зупинився на великому настінному календарі. Вірш із Біблії, написаний на малюнку з милим кошеним, Брітта знала напам'ять:

.....
.....

Впиши сюди відповідь на загадку зі сторінки 7 – лише чотири слова зі світлих виноградин!

Що? Істина? Що вона наробила? Брітті стало страшно, і вона заплакала.

Цієї миті двері відчинилися, і в кімнату зайшла мама.

– Доню, що трапилося? – запитала вона, підсівши до неї на край ліжка.

Сльози горошинами котилися по щоках Брітті. Вона розповіла мамі, що заздрить іншим дівчаткам, а ще й обдурила їх.

– Мамо, що мені робити? Я так заздрю Ніні, бо в неї завжди так багато гарних речей. Я навіть не тішуся через Різдво. Адже це особливе свято, бо цього дня народився Господь Ісус, а я так погано вчинила.

Мама ніжно погладила дочку по волоссю.

– Брітто, ти вчинила справді недобре. Заздрість може все зіпсувати. А обдуривши один раз, тобі доведеться брехати знову і знову, коли інші почнуть тебе розпитувати. Від цього буде лише гірше. І саме тому Різдво таке важливе.





Брітта, схлипуючи, запитливо подивилася на маму.
– Донечко, Господь Ісус Христос прийшов у цей світ, бо ми брешемо, заздriamo й чинимо інші злі вчинки. І Він помер на хресті, щоб уможливити прощення всіх цих гріхів. Це стосується і тебе, адже ти прийняла Ісуса у своє серце. Якщо ти розкажеш Йому про свої неправильні вчинки, то Він охоче простить тобі. Це набагато більше, ніж найбільший подарунок у світі. І тоді тобі вже не треба буде заздрити Ніні. Натомість ти зможеш розповісти їй про Ісуса Христа, щоб і вона полюбила Його.

Витерши сльози, Брітта кивнула на знак згоди. Склавши долоні для молитви, вона одразу про все розповіла Спасителеві: про свою заздрість, про те, як обманювала подруг, про всі свої гріховні думки. Їй одразу відлягло від серця, і вона зістрибнула з ліжка.

– Мамо, я збігаю до Ніни й вибачусь перед нею за те, що обдурила її. І разом розповім їй, що Спаситель прийшов на цю землю і заради неї. Гарзд?

– Чудово, – відповіла мама, обійнявши доньку.

– Яке чудове свято – Різдво! – прошепотіла Брітта, пригорнувшись до мами.

З книжки «Gott schenkt Mut», © 2015 BOAS media e. V.

3 грудня

Сьогодні перша неділя адвента. Зроби своїми руками листівку до Різдва. Приклад для поробки знайдеш на ст. 26–27.

3



8 грудня

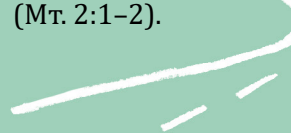
Жила одна старенька пророчиця. Щодня вона приходила у храм, щоб помолитися й поклонитися Господу. І свого часу вона побачила Немовля Христа! Як її звали? (Лк. 2:36–38)

8

20 грудня

Мудреці одразу ж вирушили в дорогу. Але як вони дізналися, куди саме треба йти? Путь їм указала _____ (Мт. 2:1–2).

20



14 грудня

Цей цар, Біблія його називає «кесарем», не чекав на Христа. Але своїм наказом він допоміг виконати обіцянку Бога про те, що Ісус народиться у Вифлеємі (Лк. 2:1).

18 грудня

Пригадай учорашню історію і дай відповідь: які саме люди були найпершими гостями на дні народження Ісуса? Напевно, це були царі чи багаті люди? (Лк. 2:15–16)

18



13 грудня

Цей цар також очікував на народження Ісуса. Але для чого? Що він замислив? Чи вийшло це в нього? (Мт. 2:1–3)

13



16 грудня

У Вифлеємі Йосип з Марією шукали собі _____, їм потрібен був готель. Вони постукали у двері. Вийшов хазяїн і сказав, що вільних місць немає (Лк. 2:7).

11 грудня

Вона була дружиною Захарії. Довго не мала діточок. Жінка дуже сумувала та плакала. Але Бог почув її молитви. Її ім'я – _____ (Лк. 1:41).

11

17 грудня

Третя неділя адвента. Бог послав їх до пастухів сповістити радісну звістку про народження Ісуса (Лк. 2:9–15).

17



1 грудня

Народження Христа передбачено ще на початку Біблії (Бут. 3:14–15). Тут _____ каже про жінку, тобто Марію, і про «її насіння» – Ісуса Христа, та про те, що Ісус переможе змія-диявола.

9 грудня

Зателефонуй своїм бабусі й дідусю та розкажи їм історію про Симеона й Анну. Запитай: чи чекають і вони на Ісуса?

9



15 грудня

Коли Марія з Йосипом прямували до Вифлеєма, то жінка їхала верхи на цій тварині. А пізніше, коли став дорослим, і Сам Ісус в'їжджав на ньому в Єрусалим (Ів. 12:15).

15

7 грудня

Бог сказав цій людині, що вона не помре, допоки не побачить на власні очі Спасителя. Минали роки, нічого не відбувалося. Але якось... – прочитай, що сталося, в Євангелії від Луки, 2:25–33. Як звали цю людину?

5 грудня

Михей також був пророком. Він любив Бога та знав, що Спаситель буде народжений у місті царя Давида, ім'я $\epsilon\lambda\phi\eta\upsilon$. (Скористайся для цього люстерком!)

5



24 грудня

Четверта неділя адвента. Вечір сьогоднішнього дня має назву Святвечір. А завтра – _____!
Прочитай про те, як народився Ісус, в Євангелії від Луки, у 2-му розділі, у віршах 1–20.

24



**БАЖАЄМО ТОБІ
ЩАСЛИВОГО РІЗДВА!**



7



«Vakaro žvaigždėlė» означає по-українськи «Вечірня зіронька». Так називається дитячий християнський журнал, який видають у Литві. Редакція цього журналу надіслала нам одну зі своїх статей, а ми зробили для тебе переклад українською мовою.

ІСТОРІЯ РІЗДВЯНОГО ВЕРТЕПУ

У тебе вдома незадовго до Різдва теж прикрашають ялинку й облаштовують різдвяний вертеп з яслами? Може, ти бачив такий вертеп у церкві чи на різдвяному ярмарку? Вертеп та ясла мають давню історію. Ти не повіриш, але ця традиція давніша, ніж звичай ставити ялинку на Різдво!

Словом «ясла» за часів Ісуса Христа називали годівницю для тварин у хліві. Сьогодні вертеп з яслами – це композиція з фігур, які зображують сцену народження Ісуса Христа.

У середні віки, приблизно до XIII століття, ніхто не ставив різдвяний вертеп. Єдиним місцем, де він існував, було місто Вифлеєм. Там уже у III столітті християни реконструювали хлів у печері на місці народження Христа. Але той хлів мав не такий вигляд, як знайома нам різдвяна сцена.

«Винаходом» вертепу у 1223 ми зобов'язані Франциску Ассизькому. Він любив Різдво понад усі інші свята й відзначав день народження Христа з невимовною радістю, адже цього дня Бог прийшов до нас в образі Немовляти. Франциск хотів, щоб усі люди у світі могли радіти народженню Христа у хліві. Облаштований ним вертеп був особливим – зі справжніми тваринами та людьми. У такому вигляді цю композицію і сьогодні можна іноді побачити в церквах францисканських ченців на Різдво.

Перший вертеп з фігурами з'явився майже за сімдесят років. Їх створив італійський скульптор Арнольфо ді Камбіо для церкви Санта-Марія-Маджоре у Римі. Відтоді серед християн поширилася традиція ставити на Різдво в будинках і церквах ясла з фігурами тварин і людей на радісний спогад про народження Христа.

Вертеп – так у старослов'янській мові називали печеру.

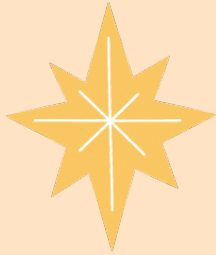


ЯКА ВІДПОВІДЬ ПРАВИЛЬНА?

Ельвіра Цорн

Літери перед правильними відповідями складають пропущене слово в побажанні мудрого Соломона:

«Нехай твоє _ _ _ _ не заздрить грішникам, — нехай вона постійно прагне Господнього страху».



1

Хто першим дізнався про народження Ісуса?

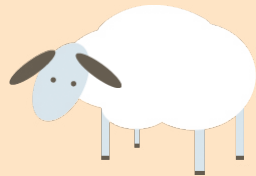
- а) Мудреці
- с) Пастухи
- в) Цар Ірод



2

Яку назву мало місто, в якому жили Марія та Йосип?

- г) Вифлеєм
- о) Капернаум
- е) Назарет



3

Хто сказав Марії, щоб вона назвала свого первістка Ісусом?

- к) Йосип
- е) Єлизавета
- р) Ангел Гавриїл



4

У якому місті були Марія та Йосип, коли народився Ісус?

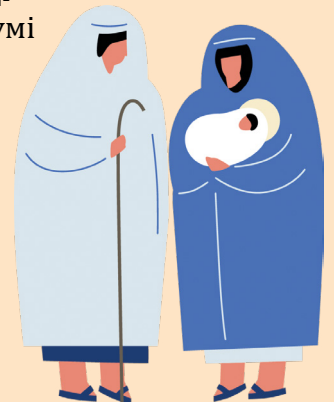
- ц) У Вифлеємі
- у) В Єрусалимі
- п) У Назареті



5

Де Марія зберігала слова про Немовля, які почула від пастухів?

- в) У душі
- е) У серці
- и) У розумі



КЛАСНИЙ ПАСТОР

Записала Олена Хеттлер

На запитання сестер Лені (10 років) та Яни (12 років) Музальф з німецького міста Майнерцхагена відповідає наш молдовський місіонер Олександр Катана.

Лені: Як стати місіонером?

Це і просто, і важко водночас. Важко, бо думаєш: «Я не можу бути місіонером, не можу молитися на публіці, не можу залишити рідну домівку й поїхати в іншу країну». А легко тому, що всі християни вже є місіонерами. Кожен із нас може розповідати про спасіння через віру у Христа у своєму місті, у своєму шкільному класі.

Коли я навернувся до віри, мені до рук потрапила книжка про англійського місіонера Хадсона Тейлора, який проповідував у Китаї. Книжка була російською мовою, якою я читав погано. До того ж тієї зими в нас не було електрики, оскільки стовпи з проводами сильно зледеніли й падали. Тому я читав при свічках і вголос, аби краще розуміти. Я не одразу вирішив стати місіонером, але ця книжка мене вразила. Я зрозумів: щоб стати місіонером, треба почати щось робити.

Спочатку я допомагав у церкві: розкладав матеріал для недільної школи, допомагав доглядати за дітьми. Потім мене попросили розповісти коротку історію на біблійному уроці в одному інтернаті. Пізніше я почав проводити лекції у школах, для вчителів, працівників міліції. Почав із малого, а Бог повів далі.



Лені: Чого місіонер навчається в Бога?

Навчаюся довіряти Богові. Молдова – дуже бідна країна, тому люди їдуть працювати в інші європейські країни. І мені теж спадало таке на думку, але я сказав собі «ні». Адже якщо перервати служіння, то потім важко розпочинати його знову. Я вірю, що Бог допоможе, щоб і хліб був на столі, і діти могли вчитися.

Намагаюся жити за Біблією, щоб слова та справи узгоджувалися одне з одним. Я багато працюю з підлітками, говорю з ними, наприклад, про небезпеку байдужості. А потім ми разом із цими дітьми відвідуємо хворих, літніх, самотніх людей, приносимо їм їжу, колемо для них дрова.

Лені: Яким чином ви допомагаєте дітям? Можете навести приклади?

Допомога буває різною: нагодувати голодного, приділити людині час, привести її до Бога. Я проводжу заняття у школах, дитячих центрах. За рік зустрічаюся з кількома сотнями дітей і підлітків, іноді набирається до тисячі людей. Дехто потім приходиться до церковної громади. Коли вони дорослішають і їдуть навчатися в інші міста, контакт часом втрачається. Але я вірю, що Бог їх не залишить і виростить добре насіння в їхніх серцях. Є й ті, хто не приймає запрошення прийти в церкву. Але надія на їхнє покаяння все одно залишається.



Одна дівчинка ходила на наші підліткові зустрічі. Я запросив її в церкву на святкове богослужіння. Вона зраділа і прийшла – у короткій спідниці! Хтось із членів церкви зробив їй через це зауваження, вона розплакалася й пішла. Я наздогнав її, ледве вмовив залишитися. Пізніше вона повернулася, одружилася з християнином, у них двоє дітей. Тепер вона сама працює з дітьми в церкві й говорить: «Як я рада, що тоді ви повернули мене до церкви!»

Яна: Як у вас виникла ідея проводити місіонерські заняття у школах? Важко працювати зі школярами?

Ідея не моя, я до неї просто приєднався. Це спільне служіння місії «Початок життя» та «СВІТЛО НА СХОДІ».

Багато учнів уважно слухає, запитує про Бога. Але бувають і буйні класи. Я намагаюся заспокоїти їх, перш ніж перейти до теми. Прошу допомогти мені в чомусь, пропоную поговорити після уроку, адже таким гамірним дітям часто бракує уваги. Деколи використовую молодіжний сленг, у межах розумного. Тоді діти бачать, що цей учитель навчає інакше, що він – «своя людина»!

Яна: Чи мали ви проблеми в житті, у служінні? Які саме?

Одного разу я допомагав молодій парі створювати християнську громаду в селі, що за 50 кілометрів від мене. Але згодом ця родина поїхала. Сподіваючись на те, що там з'являться нові співробітники або повернуться старі, я ще кілька місяців відвідував ту громаду. Але нічого не змінювалось, і я припинив туди їздити. Не знаю, чи правильно я зробив... Натомість я почав допомагати в роботі з дітьми в трьох інших місцях, де служителі-початківці потребували мене. Іноді буває важко зрозуміти, де саме ти потрібний Богові більше.

Яна: Чи знайоме вам відчуття, що ваше серце, ваша совість нечисті, хоч і не знаєте, чому?

Так, знайоме. Але щоразу я знаю причину і прошу в Бога прощення. Святий Дух покаже, що я зробив неправильно.

Повертався я якось пізно ввечері додому зі служіння. Темно. На зупинці на трасі жінка зупиняла машину. Я проїхав повз. А потім подумав: «Раптом її підбере хтось інший, з поганими намірами?» Поки я повертався до зупинки, минуло пів години, але жінка й досі була там. Виявилось, що вона живе неподалік, я навіть про Євангеліє не встиг їй розповісти за час поїздки. Але в моєму серці настав мир, і я продовжив шлях, радіючи, що зміг допомогти людині.



© Михайло Руссу

Олександр Катана з родиною

Олександр просить тебе молитися:

- за здоров'я – його і його сім'ї;
- за правильне рішення: чи потрібно міняти місце служіння;
- за старшого сина, який наступного року закінчує школу й вирішує, куди піти вчитися далі.

І НАЗВАЛИ МЕНЕ МОЛДА

Коли я дізналася, що в цьому номері журналу буде представлений особливий гість із Молдови, то одразу зрозуміла – без мене ніяк не обійтися. З цією країною маю особливу дружбу, мій портрет уже багато років прикрашає її прапор. Ти ж розумієш, що це не просто так.



Я парнокопитна тварина, живу в лісах. Харчуюся всілякими рослинами, гілками та корою дерев. За один день я легко з'їдаю 25 кілограмів.



Повір, що для мене немає особливих труднощів викорчувати навіть багаторічне дерево. Ще б пак! Моя вага сягає 1000 кілограмів, зріст – двох метрів, а довжина тіла – трьох метрів! Але в разі небезпеки я можу перестрибнути перешкоду заввишки у два метри й розвиваю швидкість до 40 кілометрів на годину.

Моя голова, загривок, груди й верхня частина передніх ніг вкриті густою вовною, що допомагає мені легко переносити будь-які примхи природи. Ані холоду, ані спеки я не боюся.



Хижаки ж при зустрічі зі мною намагаються звернути убік... Так-так, навіть бурий ведмідь. Мої роги служать мені надійним захистом від найнебезпечніших хижаків, хоча я дуже миролюбна і спокійна тварина. У дикій природі ми живемо стадами і для нас майже ніхто не страшний, окрім... Ти зараз дуже здивуєшся: окрім людини.



Багато років тому люди в цій країні почали масово полювати на нас, тому моїх родичів було винищено всіх до єдиного. Уявляєш? Усіх до єдиного... 2006 року Молдова вирішила виправити цю помилку, і ми повернулися в місця, де раніше жили у великій кількості. Нині в заповіднику «Педуря Домняске» (Pădurea Domnească, «Княжий ліс») нас семеро. Мені виповнилося три роки, я ще маленька, у нас дорослі стають у 10 років.



Якби ти бачив, як раділи співробітники заповідника, коли я народилася! У країні оголосили конкурс на найкраще ім'я для мене, і найкращим стало ім'я Молда. Гарно, еге ж? Мені здається, що люди зрозуміли: будь-яке творіння Боже дивне й неповторне. Потрібно берегти й захищати одне одного. А ми, тварини, завжди раді поділитися з вами своїми секретами.



Якщо ти ще не здогадався, хто я, то знайдеш відповідь у кінці журналу. Або подивися це чудове відео про мене і моїх родичів:

<http://surl.li/lmdfr>



Любий друже!
Користуватися сайтом YouTube дітям без згоди батьків не дозволяється.

НЕ ЇЖ МЕНЕ!

Ольга Новикова

Жаба відклала ікру у воді – на підводних стеблинках рослин, що зростали на її водоймі.

Ікринки були зовсім прозорими, і коли промені сонця проходили крізь товщу води, усередині круглих ікринок можна було роздивитися геть крихітних пуголовків.

Час минав. Одного дня кульки ікринок луснули, і з них випливли щойнонароджені пуголовки. Їх було багато! Вони з подивом розглядали підводний світ, де вони мали жити й вирости у справжніх великих жаб.

Трохи поплававши, пуголовки почали знайомитися і спілкуватися одне з одним.

– Ой, а це теж пуголовок, чи що? – запитували вони одне одного, вказуючи на одного з них. – Такий дрібний, з коротким хвостиком!

А малесенький пуголовок дивився на них скривджено і злякано, прибившись до стебельця, на якому він нещодавно жив у круглій личинці.

– Не будемо з ним дружити! – хором відповіли його побратимці. І зграйкою вирушили оглядати все у воді.

Маленький пуголовок сумно подивився їм услід...

– Що, не приймають вони тебе у свою компанію? – почув раптом пуголовок.

Він роззирнувся. Неподалік від нього, на підводному камінчику, сидів величезний старий рак. Він дуже втішно і навіть трохи смішно водив очима.

– Не засмучуйся, маленький пуголовку! Ти такий самий, як і вони. Головне, нікого не бійся. Не піддавайся в житті спокусам й унікальним дурних учинків. Якщо ти прийшов у цей світ – вирости справжньою жабою, щоб не просто жити, а приносити користь. Адже ви дуже корисні. І комах шкідливих їсте, і вказуєте своєю присутністю, що водойма чиста. У поганій воді жаби не живуть!

Сказавши це, рак повільно зліз із каменю і перевальцем поповз піщаним дном у своїх справах.

Замислився маленький пуголовок. А тут його побратимці прийшли:

– Агов, малявко! Так і сидиш, усього боїшся? – почали вони дражнити його.

– Ой, обережно! – закричав їм маленький пуголовок. – На вас пливе риба з роззявленим ротом!

– То нехай пливе! – відказали пуголовки.

А риба раптом почала хапати ротом свою дрібну здобич! Багатьох пуголовків їй вдалося з'їсти. Тут вона побачила малюка. А він надув щоки, зробивши серйозний вигляд, і твердо мовив до риби:



– Не їж мене! Мені треба вирости у велику та корисну жабу! Не наближайся! Не смій!

І риба, закривши рота, розвернулася й попливла геть.

Минув ще якийсь час, і в маленького пуголовка відпав його крихітний хвостик, а натомість з'явилися лапки-ручки та лапки-ніжки.

– А що там нагорі? – запитав він сам себе і, підпливши до самої поверхні води, висунув голову.

– Ого!

Пуголовок уперше побачив небо, хмари...

І тут над ним нахилилася голова сірої чаплі з довгим-довжелезним дзьобом. Вона з цікавістю дивилася на пуголовка, готуючись схопити його.

– Не їж мене! Я мушу ще вирости! – сказав пуголовок і швиденько пірнув під воду.

«Хитрий такий птах, – думав він. – Не виринатиму тут більше. Небезпечно. Я не для того створений, щоб ось так ризикувати життям».

У маленького пуголовка тепер з'явилися друзі. Це були ті пуголовки, яких не встигла з'їсти риба. Вони зрозуміли, що хоч він і найменший, проте розумний і може багато чого їх навчити.

Якось пуголовок пропливав повз пляшкове скло, яке лежало на дні. Вода з часом так відполірувала його, що воно стало схожим на дзеркальце.

– Ой, чиє це відображення? – здивувався пуголовок.

Він побачив гарну, смарагдово-зелену жабу з хитромудрими візерунками на гладкій шкірці.

– То це ж ти, диваче! – почув пуголовок знайомий голос.

На тому камені знову сидів його приятель рак.

– Ти виріс! Я радий, що ти став такою чудовою жабою!

– Це вам дякую! – радісно сказав пуголовок, тобто жабеня. – Ви навчили мене правильно жити.

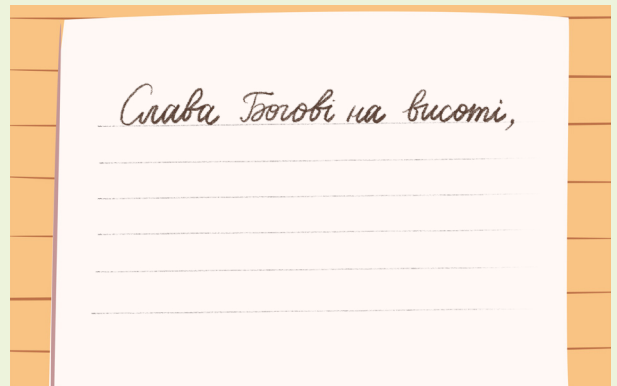
– Ну що ти, що ти... – з крестанням злязачи з каменю, сказав рак. – Я лише трохи допоміг тобі.



БІБЛІЙНИЙ ЛЕТТЕРІНГ

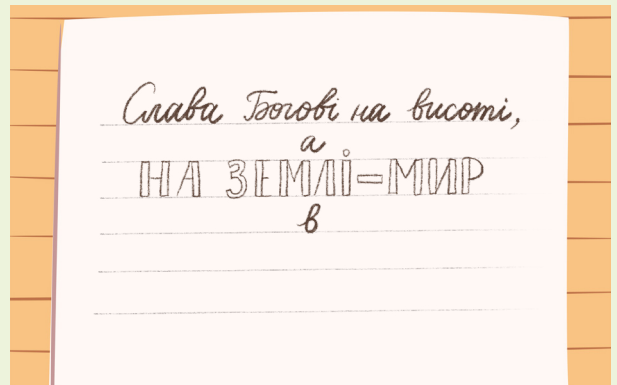
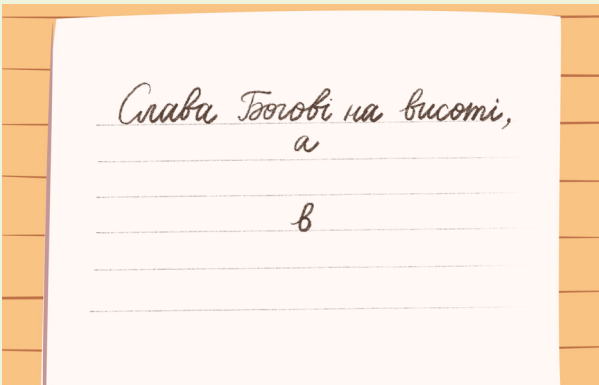
Катлін Х.

- Для цієї саморобної листівки тобі знадобляться:
- загострений простий олівець;
 - тонка чорна капілярна ручка чи фломастер;
 - кілька кольорових олівців чи ручок (фломастерів, капілярних ручок, маркерів);
 - лінійка;
 - гумка;
 - аркуш паперу для малювання формату А4 чи А5;
 - і – вкрай важливо: бажання майструвати!



1. Спочатку за допомогою олівця та лінійки накресли кілька ліній. Це допоможе тобі писати рівно.

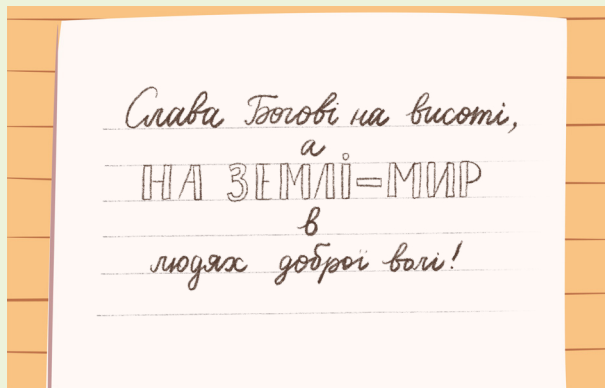
2. Тепер напиши простим олівцем перший рядок: **Слава Богові на висоті**. Можеш прикрасити деякі літери різними гарними завитками.



3. Пиши текст далі. Слова **а**, **в** напиши більш дрібним шрифтом.

4. Слова **на землі – мир** накресли особливо великими літерами, облямовуючи кожен букву тонкими балками, які ти потім оздобиш візерунками.

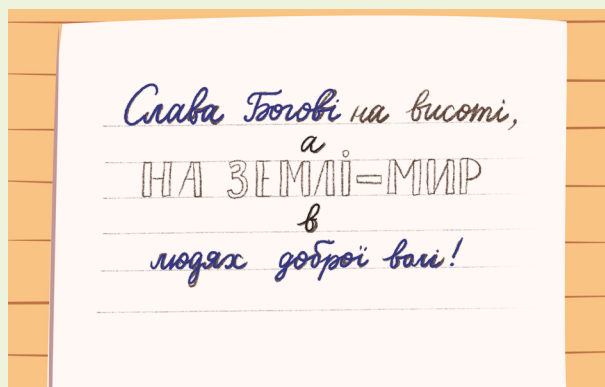




5. Залишився лише один рядок. Молодець! Напиши тепер слова **людях доброї волі** таким самим шрифтом, як і **Слава Богові на висоті**.



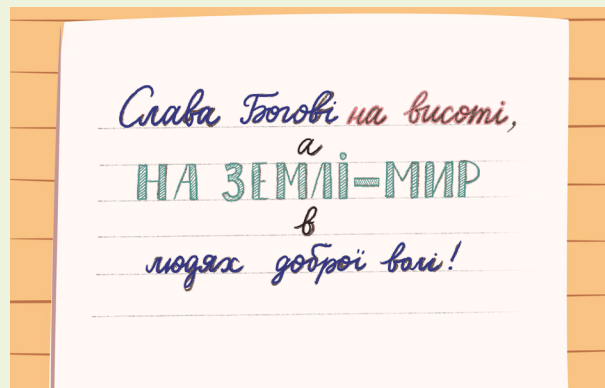
6. Досі ти писав усе лише олівцем. Тепер обведи слова **а, в** тонкою чорною капілярною ручкою.



7. Решту слів можеш розфарбувати будь-яким кольором на свій вибір. Важливо, щоб слова **Слава, Богові, людях доброї волі** були одного кольору, а слова **НА ЗЕМЛІ – МИР** – іншого.



8. Розмалюй візерунками на свій смак порожні балки слів **НА ЗЕМЛІ – МИР**.



9. Обведи літери слів **на висоті**, наприклад, червоним фломастером.



10. Насамкінець потрібно ще стерти допоміжні лінії, і різдвяна листівка готова! І кому ти її подаруєш?

СКАРБ

Настя Рогачова, 14 років

Почула якось п'ятирічна Леся від батьків таку фразу: «Адже де твій скарб, там буде і твоє серце». Довго вона міркувала над цим: спочатку міркувала про те, чи має свій скарб. Потім подумала, наскільки небезпечно мати десь скарб: раптом сердечко її залишиться там, зі скарбом? Дуже злякалася Леся.

Наступного дня вона зустріла свого друга Павлика.

– Привіт! – сказав він. – Дивись, який у мене камінь. – І Павлусь розкрив долоню й показав їй гарний камінчик.

– Дуже гарно! Де ти його знайшов?

– Біля свого будинку, за дверима. Подобається?

– Звісно, подобається!

– А хочеш, я тобі його подарую? – Павлусь простяг камінець Лесі. – Це справжній скарб.

– Скарб? – перепитала Леся. – Ой-ой, не треба!

– Чому? Ти ж кажеш, що він тобі подобається, – здивувався Павлусь.

– Так, подобається. Але я чула від батьків, що «де твій скарб, там буде і твоє серце». А я не хочу, щоб моє серце було з цим камінчиком, я хочу, щоб воно залишилося в мені!

Павлик замислився. Потім він узяв і викинув камінець.

– Я теж не хочу, щоб якийсь камінь утягнув моє серце! Ходімо додому. Я зголоднів.

– Ходімо, моя мама суп готує.

Коли друзі прийшли додому й пообідали, мама дістала два блискучих магнітики і простягла дітям.

– Це я для вас купила. Бережіть їх, це ваші перші скарби, не загубіть.

– Ой, мамусю, не треба нам жодних скарбів! Адже скарб тягне за собою моє серце! А я не хочу! – сказала Саша.

– Доню, чому ти так вважаєш?

– Я чула від вас із татом, як ви казали: «Де скарб твій, там буде і твоє серце».

Мама усміхнулася і сказала:

– Лесю, це слова Ісуса Христа з Біблії. Вони ось про що: якщо нам щось подобається, то ми постійно прагнутимемо цього, усім серцем любитимемо це. Отже, там буде і серце наше. Ісус закликає любити читати Біблію та спілкуватися з Богом, тобто молитися Йому.

Тоді серце наше буде віддане Богові, і Він піклуватиметься про нас. А бути разом з Богом – це найкращий скарб.



МИСЛИВЦІ ЗА ДІАМАНТАМИ

Закінчення. Початок у «СТЕЖИНЦІ» 2023-4 і 2023-5

Лорена Вагенляйтнер, 14 років

Клуб юних репортерів



Після тривалих роздумів і вигадування планів брати нарешті пробралися в гараж дядька Миколи. Але що це? Від нового велосипеда жодного сліду, а замість нього – накритий стіл!

– Це пастка! – прошепотів старший із братів. – Гайда звідси!

Але було пізно. За їхньою спиною вже хтось стояв.

– Дядьку Миколо?.. – пролепетав, затинаючись від страху, молодший.

– Сідайте, – усміхаючись, сусід жестом запросив хлопчаків за стіл. – Пригощайтесь. Однак про велосипед забудьте.

– Звідки ви знаєте?

– Та неважко було здогадатися. Бачив, як ви щодня витріщалися з вікна на мій велосипед. Я одразу запідозрив недобре й вирішив: а влаштую я вам сюрприз. І як же ви на це наважилися?

Тут хлопчаків прорвало.

– Через маму. Вона хворіє й не може працювати. Ми не маємо грошей заплатити за квартиру, тож вирішили: якщо продамо велосипед, то, може, нашкребемо на квартплату...

– Зрозуміло. Але це неправильний шлях. А знаєте, що є Той, Хто піклується про вас і дає все необхідне? Це Ісус Христос. Він хоче і може допомогти вам у будь-якій ситуації. І Він накриє для вас стіл ще багатший за цей.

– Та ну?

– А от дивіться. Досі я нічого не знав про ваші грошові проблеми. Але в мене було таке відчуття, що я маю передати вам ось це. – І дядько Микола простягнув хлопцям конверт із грошима.

Хлопці недовіркою глянули на сусіда.

– Беріть, беріть! – усміхнувся дядько Микола. – Але ви повинні пообіцяти мені, що полишите всі темні справи.

Обидва закивали головами.

– І ще. Ви щойно переконалися, що Ісус допомагає і дає все необхідне. Запросіть Його у своє життя. Ніколи не пошкодуєте. До речі, приходьте якимось до нас у церкву!

– Обов'язково прийдемо! Дякуємо! – тихо мовили хлопчики.

Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас (1 Пет. 5:7).



Ліза Бологова, 9 років, Херсон



Анастасія Вовк, 6 років, с. Майданецьке, Черкаська обл.

Привіт!

Мене звать Аделіна, мені 12 років. Мій тато і дідусь пастори. Також маю маму та молодшу сестру. Ми всією сім'єю ходимо в церкву «Добра Пристань». Мій улюблений вірш з Біблії:

Отже, відкладіть усяке зло, всякий обман, лицемірство, заздрість та всілякі обмови і, як новонароджені немовлята, жадайте чистого духовного молока, щоб на ньому ви зросли для спасіння.

1 Петра, 2:1-2

Прошу молитися за мого тата, бо зараз він військовий (і пастор також).

Аделіна, 12 років, м. Київ

Мама поставила тарілки з їжею на стіл, і я кажу:

– Ліліана, настала твоя черга молитись.

– Але, – відповіла вона, – я забула, що казати!

– Подякуй Богові за їжу, за сім'ю, за дім. Попроси, щоб Господь оберігав Україну. Також, щоб війна скінчилася – відповіла я.

– Дякую, сестро!

ЗА ЧО
МОЛИТЬСЯ?



Юлія Воробей, с. Вітківчів



Олена Погодаєва, 8 років, м. Івано-Франківськ



«Мудреці дарують маленькому Ісусу подарунки»
Ірина Павлович, 6 років, с. Великий Черемель

НАШ ХУДОЖНИК РОЗПОВІДАЄ



Олександр Мікусеви́ч малює ілюстрації для «СТЕЖИНКИ» ось уже близько п'яти років. Він зобразив і героїв історії на сторінках 10–11.

Скільки пам'ятаю себе, я завжди любив малювати. Те, що намальоване подобається не тільки мені, я зрозумів у школі, коли однокласники почали обмінювати солодоці на мої малюнки.

Цей талант завжди допомагав мені в житті. Так, наприклад, мене взяли на чемпіонат України зі спортивного орієнтування, адже я міг створювати мапи. Після школи пішов працювати на студію «Київнаукафільм», у цех технічної мультиплікації.

1996 року я став християнином, і ми із сім'єю почали ходити в церкву. Відтоді ми читали журнал «СТЕЖИНКА» своїм дітям. Потім мене запросили в дитячий табір місії «СВІТЛО НА СХОДІ», де я вів художній гурток. Там ми з дітьми створили книгу «Ми малюємо Біблію – Несподіваний гість» з ілюстраціями історії про Закхея. Для мене це стало поштовхом для подальшої співпраці зі «СТЕЖИНКОЮ».

Це велика радість – прославляти Бога талантом, який Він дав мені.

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальна редакторка: Анна Назаренко
Редколегія: Олена Хеттлер, Ганна Мікусеви́ч, Олена
Зенченко, Ірина Савченко, Людмила Редькіна (переклад
творчих завдань із російської), Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LWG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 04.10.2023.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Яків Бурда

Стор. 22–23. Фото © Andrzej Kryszpiniuk, © Christie Greene,
© Jainath Ponnala, © Steven Cordes/unsplash.com; © Wisent
Magicgoatman/Wikipedia

Стор. 31. Фото © Олександр Мікусеви́ч

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусеви́ч

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2023.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua Instagram **stezhynka_ua**

**Вікторія Бахмат,
с. Степове**



Стор. 2. Чисте серце.

Стор. 7. «Якщо ви будете перебувати в Моєму слові, тоді справді будете Моїми учнями і пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Ів. 8:31–32).

Стор. 11. «Прихили своє серце до повчання, і свої вуха – до мудрих слів» (Притч. 23:12).

Стор. 16–17. Господь Бог, Давид, Ісаїя, Вифлеєм, Симеон, Анна, Єлизавета, Іван Хреститель, Ірод, Август, віслюк, ночівля, ангели, пастухи, мудреці, зоря, ладан, Єгипет, час, Різдво; **ОЧІКУВАННЯ РІЗДВА ХРИСТОВА.**

Стор. 22–23. Зубр (Bison bonasus).



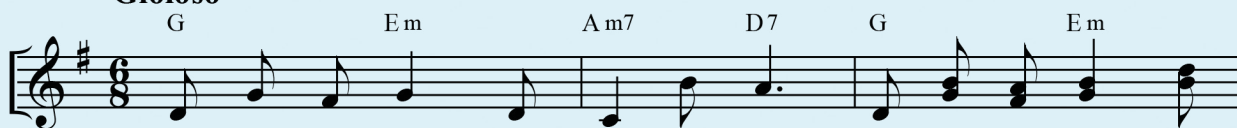
З НЕБА САМ ЦАР ЦАРІВ ЗІЙШОВ

Слова Віталія Стрелкова

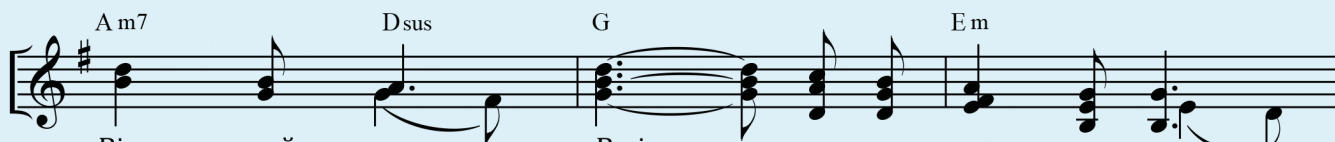
Музика Віталія Кривенкова

Переклад з російської Олега Блощука

Gioioso



1. З не - ба Сам Цар ца - рів зій - шов, та ли - ше яс - ла
 2. Хай чу - ють всі о - ті сло - ва - во - ни зву - чать у
 3. Див - ний По - рад - ник, ми - ру Князь, дай, щоб То - бі ду -



Він знай - шов. В ніч тем - ну пре - свя - ту
 день Різ - два. Світ щоб спа - сти від зла,
 ша мо - я в сві - ті, що в злі ле - жить,



в яс - лах ле - жав І - сус. Йшли муд - ре - ці,
 Си - на Тво - рець по - слав. Зем - ле, спі - вай
 зав - жди мо - гла слу - жить і лиш Те - бе



Йшли пас - ту - хи в міс - то, де на - ро - дивсь Бо - жий Син.
 і ве - ли - чай, честь, хва - лу лиш Хри - сту всю від - дай!
 щи - ро хва - лить. Ра - ді - ю, бо зій - шов з не - ба Ти!